

Problematika česko-německých vztahů byla po celou dobu trvání První republiky jedním z ústředních bodů jejího politického života. Od vzniku Československa v roce 1918 až do jeho konce v roce 1938 v podstatě nebylo vlády, která by nebyla nucena reagovat na vývoj každodenního soužití několika národností na půdě ČSR. Postavení německé menšiny bylo určeno několika zásadními faktory. Zejména se jednalo o minoritu nejpočetnější, s plně rozvinutou sociální strukturou, s bohatě rozvinutým kulturním životem a politickým spektrem, které plně kopírovalo stav na české straně. Další důležitý, činitel představoval fakt, že německé oblasti sousedily s Rakouskem a především s Německem. Úzké kontakty a pocit sounáležitosti s celým německým národem měl za následek, že sudetští Němci dění za hranicemi vždy pozorně sledovali a byli vystaveni vlivům, které z těchto států vycházely. Toto vše předznamenávalo důležitost německé otázky pro stabilitu celého státu.

Vztah německého obyvatelstva k republice prošel za dvacet let velmi bouřlivým vývojem. Po 1. světové válce, rozpadu Rakouska-Uherska a vzniku ČSR byl naprosto odmítavý. V polovině 20. let nastal u většiny obyvatelstva obrat a převahu získal aktivistický proud. Vyjádření se tomuto stavu dostalo v roce 1926 vstupem dvou německých stran do vlády a ve volbách roku 1929, kdy více než 2/3 Němců dalo svůj hlas koncepci aktivismu a spoluúčasti na vládě. Toto období bylo, co se týče česko-německých vztahů, nejklidnější, avšak stalo obdobím velmi krátkým. S nástupem hospodářské krize počátkem 30. let, která tvrdě postihla zejména německé oblasti orientované na export, se situace opět začala měnit k horšímu a aktivisté se dostávali do čím dál větší politické defenzivy. Radikalizaci sudetských Němců navíc umocnil vývoj v Německu a Rakousku, kde vše pomalu šlo k nástupu totalitních stran.